

Kolumbán Sándor

A Magyar Értelmező Kéziszótár torzításai és hazugságai a magyar szavak eredetéről

Íme, a finnugor elméletet igazoló „tudományos” érv:

TREFORT ÁGOSTON-nak 1877-ben, közoktatási miniszterként elhangzott szavai (forrás: Dr. OLÁH BÉLA: *Edes Magyar Nyelvünk Szumír Eredete*. Buenos Aires, 1980):

„Tisztelem az urak álláspontját, én azonban – mint miniszter – az ország érdekeit kell nézmem, és ezért a **külső tekintély** szempontjából előnyösebb finn-ugor származás princípiumát (alapelvét) fogadom el, mert nekünk nem ázsiai, hanem európai rokonokra van szükségünk. A **kormány a jövőben csakis** a tudomány ama képviselőit fogja támogatni, akik a **finn-ugor származás mellett** tömrek lándzsát!” (Kiem. K. S.)

Nyilvánvaló, hogy akkor a politika – fölrúgva minden valós bizonyítékot – önkényesen közbeszólt. Azt viszont lehet nevezni bárminek, csak tudományosságnak nem! Aztán jöttek a nyelvész mamelukok mind a mai napig.

CZUCZOR GERGELY – FOGARASI JÁNOS: *A Magyar nyelv szótára* (I–VII. Pest-Budapest, 1862–1874) I. kötetében (1862) olvasható a **finn** népről:

„Éjszakeurópában lakó, s az altáji vagy turáni családdhoz tartozó régi néptörzs neve. Véteit mind szélesebb értelemben, a midőn ide tartozik az eszt és lappi is, mind szűkebben, a midőn csak a szuomi vagy szómi érteit alatta. Finn nyelv. Finn irodalom. A külföldön igen elterjedt, például még a HEYSE idegen szótárában is előjön a nyelv némi rokonsága után alakult azon ferde nézet, hogy a magyarok a finnektől származnak. Hazai tudósaink, akik különösen mindkét nyelvben is jártasak, nem leszámazási, hanem legfőlegb testvéri (noha távolabbi) rokonságot tartanak a finnek és magyarok között. **Történelmi adataink egyébiránt teljesen hiányzanak.**” (Kiem. K. S.)

Vannak, akik azt mondják, hogy a fenti TREFORT-szöveg sosem hangzott el, nincs rá bizonyíték, és az idézetet közlő Dr. OLÁH BÉLA-t hiteltelennek tartják. Csak annyi a gond, hogy ezek a bírálók mindannyian a *fokozottan hiteltelének* soraiba tartoznak. Azok bírálják, akik nyíltan magyarellenesek, magyargyűlölők, gúnyolódók, mocskolódók. Hasonlók ezek a bent piszkító macskához. Olyan is akad, aki azt nyilatkozza, hogy a sumér-magyar rokonságot akkor sem fogadná el, ha bizonyítva volna. Az ilyennel hitelesség kérdésében nincs mit tárgyalni. És a jöttmentek siserahadának hozzá hasonló többi idegenelkű, nyál- és egyéb túró mocskolódójával sem érdemes. (Ugyanezek piszkítják a Kassai Kódex körül–ellenében is a helyet.) **Az, hogy a nyilatkozat elhangozhott, a következményekből tudható meg, mert valóban nem kaptak támogatást többé azok, akik nem a finnugorizmus elméletén bábáskodtak.**

Különbö nem ez volna az első az eltüntetett bizonyítékok közt, és nem is az utolsó, ha valakik érdeke megkívánja. Hány és hány ügynökta tűnt el nyomtalanul 1990 óta!?! Soha nem találunk rá többé!

Egy mai példa a *Bors* 2011. január 15-i számából:

„[...] mit követett el SCHMITT PÁL 1964-ben. A jelenlegi köztársasági elnököt egy 1969. augusztusi állambiztonsági jelentés szerint – amelyben a vivőszövetség sportolóirol jelentettek – 1964-ben négy hónapos felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés és társadalmi tulajdon gondatlan rongálása miatt.”

„Egy neve elhallgatását kérő történész lapunknak elmondta: ez az ítélet már régóta ismert volt szakmai berkekben, de sehol sem találni rá utalást az 1969-es jelentésen kívül. Azt, hogy miért ítélték el az államfőt, vélhetően nem fog kiderülni, legalábbis a feljegyzésekből biztosan nem, mert a **levéltárakban nincs nyoma ennek.**” (Kiem. K. S.)

Nos, a TREFORT-nyilatkozat jegyzőkönyve épp ily rejtélyesen eltűnt.

A *Magyar Értelmező Kéziszótár* (Budapest, 1985. Hatodik változatlan kiadás) szövege megállapításai teljesen nélkülöznek minden – valós kutatás nyomán beéért, kikristályosodott, bizonyítható – tudományos alapot. Így talán **Magyar/talan** eredet félre-/**Értelmező Kéziszótár** volna az igazi címe. Szóeredet megállapításai nem komoly szövelemzés eredményei. Kizárólag a valós iránytól félreterelt, bizonyíthatatlan s így elvetendő finnugor elmélet aládúcolását hívatottak szolgálni. Nyilvánvaló értelmi összefüggések látszatára sem adtak a szerzők az azonos gyökön alapuló szavak eredetének megállapításánál.

Néhány dolog, melyre figyelni érdemes.

Az **ősmag(yar)-nyelvből** ered az összes többi nyelv! Mielőtt azzal vágnának vissza, hogy *akkor miért nem hasonlít egyik sem rá, a közel háromezer nyelv közül*, töprengjenek el mélyen ama tény fölött, hogy fizikailag bizonyított: a fehér szín felbomlásából erednek a többi színek, színárnyalatok, közel háromezer.

Nos, hasonlít azok közül valamelyik a fehér színre?

A magyar nyelvet, mint anya-nyelvet nem a származéknyelvei – a magyar nyelvhez viszonyítva, béna latin, német – grammatikája szerint kell elemezni. Mert **a magyar nyelvnek nem nyelvtana van, hanem nyelv-bonctana!**

Kiindulási alapelv a szóeredet kutatásnál: **minden kifejezés ősmag(yar)-nyelvi** eredetű!!! Az **ősmag(yar)-nyelv** több évezreden át világnyelv lévén, rendkívül gazdag kifejezés-kincsárral bírt. Ezeknek egy része teljesen eltűnt, kisodródott a mai magyar nyelvből, viszont nem vesztek el, mert az **ősmag(yar)-nyelv** szétrobbanásakor az utódnyelvekbe jutottak (latin, szláv, germán, angolszász stb.), melyek abból épültek föl, ott vannak azokban bizonyíthatóan mind a mai napig. Ezek komoly kutatással kimutathatók, és eléjük tárhatók: Lám, honnan ered a ti nyelveitek! (Lásd a *fragmentum* címszót.)

Három rendkívül fontos szempont van a szavak eredetének kutatásánál:

1. A **hangok egyéni tulajdonságainak** ismerete, melyek saját jellemzőiket adják a szó végső értelmének kialakításába.
2. A **kötött mássalhangzó-párosok** értelmének ismerete. A kötött mássalhangzó-párosok olyanok, mint a magyar születési bizonyítvány, magyar személyi igazolvány, magyar útlevél vagy a *Magyar Igazolvány*, igazolják a szó **ősmag(yar)-nyelvi** eredetét. Egyetlen nyelv sem tud szabadulni az **ősmag(yar)-nyelvből** átvett szavak kötött mássalhangzó párosaitól.
3. Az **ősgyökök, gyökök**, mint **alapszavak** elemzése. Ehhez tartozik a **gyök- és szófordíthatóság**ra figyelés, mely csak magyar nyelvi jellegzetesség, mivel ezrével találni kifejezéseket, melyek szófordított alakban jutottak át az utódnyelvekbe, és ott még torzultak. Komoly kuta-

tással kincseket lehet a felszínre hozni. Ne feledjük: a *kutatás* szó jelentése ahhoz hasonló, mint mikor valaki *kutat* ás. A kút ásásánál melyre kell hatolni ahhoz, hogy az életet jelentő víz forrásához jussunk.

Szándékomban áll az egész szótár – eredet szempontjából vitatható – szavainak kutatása. Bebizonyítom, hogy minden szó magyar eredetű, sőt idegen nyelvből átvett (visszavett) néhány kifejezés **ősmag(yar)-nyelvi** eredetű is igazolom. Ehhez nem kell más tenni, mint a szavakat felbontani elemeikre és jelentéstartalmuk szerint megvizsgálni.

Meghatározó az eredet meghatározásánál: **mely nyelvben érthető szó a két hangból álló ősgyök? Értelmet közvetít, érthető magyarul vagy nem?** (MAGYAR ADORJÁN: *Elméletem ősműveltségünkrol*)

Nem számít, ha az MTA nyelvészei nem fogadják el a kiigazított anyagot, mivel ebből a szempontból már nem lehet őket komolyan venni. Tekintélyüket teljesen eljártasszák a sok ferdtéssel, hazudozással. Amióta az Akadémia eltért az alapító SZÉCHENYI ISTVÁN gróf eredeti gondolatától, szándékaitól, csak annyira hiteles magyar nyelvtörténeti, nyelvkutatási szempontból, amennyire tudományosan megalapozottnak tekinthető a fent idézett TREFORT ÁGOSTON-nyilatkozat. Még pontosabban: a Magyar Tudományos Akadémia csak annyira tudományos, amennyire magyar szellemű!

Vannak, akik fennhéjázó sértődöttséggel, ahhoz megfelelő fej és szájjállással, gógós kincstári gúnynal kifogásolják, hogy a valós ősi nyelveredetet kutatók (nem finnugor, nem török irány stb.), nem nyelvész végzettségűek, és így munkájuk soha, semmiképp nem lehet hiteles. Kérdéseim ezzel kapcsolatban:

Ugyan mit ér a Magyar Tudományos Akadémia másfél évszázados magyar nyelveredet-kutatása, ha az a fent idézett treforti gondolat vakvágánya mentén haladt, **foggal és körömmel védelmezve a tudománytalan állítást. Ha ferdtételek és hazugságok hosszú sorának görbe karókkal való aládúcolásában szorgoskodott:** fehérnek bizonyítván a nyilvánvaló, szemmel jól látható feketét, és feketének a fehéret? (Lásd TREFORT ÁGOSTON fenti szavait.)

Mit ér ma a magyarországi felsőfokú nyelvészségnek igazoló oklevél az igazi tudomány terén, ha megszerzésének legfőbb feltétele a **másfél évszázados kirívó ferdtételekből, hazugságokból való szigorlat**, vizsgatétel egy olyan összetételű vizsgabizottság előtt, amely ezt az ordító **hazugságot védelmezi foggal és körömmel, az igazság kárára?**

Mit ér annak a felsőfokú végzettségű nyelvésznek tanári munkássága a magyar nyelvoktatás terén, ha követelményei szerint: **hallgatói fő feladata e hazugságok bemagolása, állandó sajkózkodása, bizonygatása, védelmezése, a ferde eszmék továbbvitele**, majdani tanítványaikba sulykolása, a való igazság kárára, sőt mi több: az igazság elrejtése, állandó megvető lekezelése, hiteltelenné, nevetségessé tétele, kigúnyolása?

Máshol már írtam, de idekívánkozik a mai magyar nyelvészek képzelt „őszödi beszéde”:

Nyilvánvalóan végighazudtuk az utolsó másfél évszázadot. Teljesen világos volt, hogy amit mondunk, az nem igaz. Annyival vagyunk túl a nyelveredet-hamisítás lehetőségéin, amennyiben mi azt nem tudtuk kárában elképzelni, hogy ezt a magyar nép nyakába tudjuk varni. Es közben egyébként nem csináltunk semmit. Semmit. Nem tudtok mondani olyan jelentős nyelvi kutatási megvalósítást, amire büszkék lehetünk azon túl, hogy a minden nyelvből való szóösszeolapodás elméletének fortyogó üstjében a sz@rt kavarjuk, és főzzük benne a fennen lobogtatott alkalmassági papírjainkat. Ha egyszer el kell számolni a nemzetnek, hogy mit csináltunk másfél évszázad alatt, akkor mit mondunk?

E ferdtés-áradat eredete visszanyúlik a szabadkőműves francia forradalom utáni időkre, ám erőteljesen az 1848–49-es, rejtélyes sötét háttéri erők által elbukott szabadságharc után bontakozott ki. **(KI pénzelté az orosz cári erők bevonulását?** Hiszen Ausztria oly gyenge anyagi lábakon állt, hogy a komáromi várát nem merte szétlővetni, nem mert tudta volna újjáépíteni, és inkább – fogcsikorgatva bár – alkudozni kényszerült KLAPKA-val.) A levert szabadságharc után az oszt-rák megbízásban álló PAUL HUNSDORFER és JOSEPH BUDENZ osztotta az észet a magyar nyelvkutatásban, olyanok, akik életük végéig német nyelven gondolkodtak. A gyökelméletet elvetették, de soha nem mertek komoly nyílt vitát vállalni az eredetet igazán kutatókkal. A nyílt küzdelemtől irtóztak, ám maguk mögött tudva az oszt-rák császári hatalmi gépezetet, annak árménykában diktálták a vakvágányra tartó félre-irányt.

A Habsburg udvar német hatalmi szava azt kívánta volna elérni, hogy a magyar nyelvet lealázva, kimutassák sokad-rendűségét, jelentéktelenségét, a magyar nemzet történelmi múlt nélküliségét, parlagi szolgaiságát, alávalóságát, és ezzel szemben a német nyelv magasan álló, elsőrendű voltát. Am ez az egész egy minden valós alapot nélkülöző, bizonyíthatatlan, önző hazugság. Egy komoly *gyök*elemző és *kötött mássalhangzó páros* kutatás a német nyelvben is kimutatandja az ősmag(yar)-nyelvi eredetet, hiszen a német nyelv is ebből ered. Hiába verték, verik a mellüket lenézően a nagy árja fél-téglával. Nincs más eredet, csak az ősmag(yar)-nyelvi! Es ez bizonyítható az elsőtől az utolsó pontig – nyelvilag, szakmailag!

A nyelv nem hazudik, híven és kitörülhetetlenül őri azokat az elemeket, melyek az ősmag(yar)-nyelvre visszavezetést segítik.

Sokan próbálták, próbálják tisztára mosni HUNFALVY-t, BUDENZ-et. Nehéz művelet. HUNFALVY a szabadságharcban való szerepvállalása után, a Bach-korszakban jött rá: ha érvényesülni akar, akkor meg kell hajolnia. Ekkor döntötte el, hogy beáll a hatalmi ármékszekre várakozók hosszú sorába. Nem ő az első és utolsó sem, aki megalkodott az elnyomóval, és készséges szolgájává vált annak. Kitűnő szolgalelek lett belőle. A hivatalostól eltérő nyelveredet-nézeteket vallókat kizárták a viták teréről, lesodorták a pályáról, nem engedtek érveket ütköztetni, mivel nekik nem voltak érveik.

Egyetlen érvi a hatalmi szó volt.

Hogy WAMBERGER-t, azaz VÁMBÉRY-t, a törökeredet-hirdetőt engedték egy ideig közölni, ez azért volt, mert ez is a szédítés-kavaráshoz tartozott. Viszont a szkíta–hun–magyar eredetről szó sem eshetett, mindenhonnan kitiltották, gúnyolták, megvetették, sőt úgyszólván, elűzték (SZENTKATOLNAI BÁLINT GÁBOR).

Es ma is ugyanígy állunk!

A Magyar Tudományos Akadémia aláztos szolgálélelkel működött, működik közre az ordító hamisításokban. A kommunista-cionista, majd a mai cionista-szabadosság (liber/o/rális) elvű irányzat ugyanígy felkarolta a tudománytalanságot, és ontották, ontják magukból ma is. A mai túlélés és bérelvű magyar nyelvészek (tisztelet a kevés kivételnek) mindenben alávetik magukat eme elmélet sajkózkodása kényszerének az állás megtartása, a megélhetés, a pénz végett.

A cá: a magyar nemzet múltjának meghamisítása, önbizalmának aláasása, nemzettudatának tönkretétele. Kishitűvé tenni azzal e nemzetnek minden egyes magyarját, hogy alja népnek számító nemzete

semmit nem valósított meg történelme folyamán, és mindent, még nyelvét is másoktól lopkodta össze. Lásd GLATZ FERENC *A Magyarok Krónikája* című történelminek nevezett firmednyében, ahol úgy ír, szinte csorgó nyállal, mintha hétvégi helyszíni tudósítást közvetítené egy faluvégi kurtakocsmasztala mellől valamelyik adóállomáson: „Ezek a primitív hordák, akiknél a gyermek és nőgyilkosság régi tradíció [...] görbelábú gyilkosok, primitív hordák, nyelvük nem lévén csak makognak, s a sokkal műveltebb szláv törzsek szavait lopták el.” [sic!]

S ez a vigyorgó szerencsétlenség történészeknek mondja magát, és ott tolakodott, könyököt, lökdösődött a magyar államelnökséget!

Egyébként a gyermek- és nőgyilkosság tekintetében érdemes beleolvasni a *Bibliába*, GLATZ úr ósapja, Józsué hadjáratainak leírásába. A *Józsué könyvében* 6. résztől 11. részig, a történetíró minden város elpusztításának leírásakor büszkén említi: „Egyetlen lelket sem hagytak életben.” Az *„egyetlen lelket sem”* kifejezésbe beleérthető az aszsonyok, öregek, gyermekek, terhes nők, minden élő ember, sőt még az állatok legyilkolása is!!!

Erre tegyen sebtében lapot a görbelelkű, magyar-utáló GLATZ úr!

A visszasságokra rengeteg kirívó példa van a szótárban. A két részben tárgyalt **csap** gyök alapján véve egyetlen fogalmi kört jelöl: **kapcsolat** létrehozását, vagy megszüntetését. Egyikre *német*, másikra *finnugor* eredet van szóva. Hol itt a következetesség? Három szó egymás után: **bóddé, bodega, bodnár**. Ugyanaz a gyök, ugyanaz az alapelv a kiindulásnál. Es az eredetű? Egyik *német*, a másik *spanyol–görög* eredetű *vándorszó*, a harmadik *szláv*. Baklövés?? Nem! Annyira nem buták azok a nyelvészek, akik a szótárt összeállították. Itt tényleg le kell ülnie az embernek, mert nagyon látható, tetten érhető a szándékos ferdtés.

Egy másik a *cseperedik* szóval. Cseperedik – *(Gyermek) fejlődik, növekedik, serdül. [? török többi]* A fenti esetben (a csepp szónál) a **csepp** tőszó még *finnugor* volt, de itt már törökre váltott. A **csepp**, mely egyik legeredetibb magyar teremtetgyök! A valóságban az őseredeti magyar kifejezés három szóból áll: **csepp, ered, ik**. A **csepp**, csepp, csöpp kis valami **eredet**, növekedésnek indul, **ik**, állandóan, szünet nélkül növekvőn mozog, **iklat**.

A **lak, lakás, lakat** szavaknál is észrevehető a következetlenség. Ugyanakkor a **székely harisnya**, a **csárda, huszár, betyár, gerlice gyöngy, icce, járom, káposzta, kenyér** stb. szavak idegenből eredeztetése azt bizonyítja, hogy meg sem próbálták kutatni, elemeikre bontva vizsgálni az ezekhez hasonló szavakat.

A sok émelítő szlávozást, töröközést stb. semmi szín alatt nem lehet komolyan venni. Egy ősidők óta letelepedett, békésen gazdálkodó ősmag(yar)-nyelvi népre rátóduló másnyelvi nép nem hoz használható, maradandó újat, és nem tudja kényszeríteni sem képtelenen, sem a valóságban az öntudatos, fejlettebb, nagyobb számú őshonos népet szavainak elfogadására. A fordítottja már elképzelhető – az érkező veszi át a közhasználatban levő gyakorlati eszközök nevét, helyneveket, folyók, vizek neveit stb. A szlávok nyelvi tulajdonképpen kifiamított, eltorzított magyar kifejezésektől hemzsegő, azokkal teletűzdelt szláv nyelv, de a többi szláv nyelvben is rengeteg magyar nyelvből eredő eltorzult szó található. Cirill és Metod innen töltötték fel a szláv nyelvet a náluk akkor még hiányzó fogalmak megnevezéseivel.

Nézzük meg egész Európa (Az Ibériai félszigettől, de hangsúlyosan és szinte teljes jelleggel Kelet- és Közép-Európa) hegyeinek, folyóinak neveit: mindannyi magyar nyelvi eredetű! Vagy Havasalföld, Moldva helyiségeinek, hegyeinek és vizeinek neveit: majd mind magyar nyelvi eredetű. Vagy mehetünk a Urálig. Ezek félremagyarázhatatlan tények.

Sajnos bevett gyakorlat a mai megalkotó nyelvkutatóknál, hogy ha meglátnak, meghallanak egy idegen szót akarhol, mely hasonló valamelyik használt szavunkra, azonnal kikiáltják: ezt mi onnan vettük át! Még csak véletlenül sem a fordított irány jut eszükbe.

Az egész szótár olyan, mint egy felállított dominósor, ha egyet bo- rítasz, az egészet viszi magával. Finnugor, szláv, német, török–tatár – vagy magyar? **Ugy hazudnak nekünk, magyar embereknek, a szótár szerkesztői anyanyelvünk szavainak eredetéről, mint a közönséges ló-csiszár.**

Es ha már a hivatásos nyelvészek nem tartották az ésszerű jó irányt, hát helyettük olyanok fogtak nyelveredet-kutatásba, akik **nem nyelvészek ugyan, de azzá válnak**, és egyre jobban azzá válnak, mert szívükön hozzazzák édes magyar anyanyelvük sorsát, és tehetségük is meg van hozzá, hogy véghezvigyék azt.

A szótárból kiemelt elemzett szavak egyike sem *finnugor, szláv, német, török-tatár* stb. **Mindannyi bizonyíthatóan ősmag(yar)-nyelvi eredetű**, mivel magyarul magyarázhatók elemeikre bontva is.

A szótárban levő **[szláv < német < latin]** zárójelben feltüntetett eredet, legyen az **[török], [szláv], [latin], [német]**, vagy akár leszármazási vonal, pl. **[szláv < német < latin]** stb. elé odatehető az **ősmag(yar)-nyelv**. Így: **[szláv < német < latin < ősmag(yar)-nyelv]**, mivel mindannyi onnan ered!

KODÁLY ZOLTÁN írta (*Visszatekintés*. I–II. Budapest, 1974):

„... a nyelvhelyesség ügye nem nyelvészeti szakkérdés, hanem közügy, mindnyájunk ügye.”

Tegyük hozzá: ugyanúgy a kutatás is.

KISS DÉNES véleménye (*Bábel után*, Budapest, Püski Kiadó):

„Mindezek »összehozásához« nem szükséges egy diploma sem, csak kis szorgalom, képesség és tudás! De az igen! Egyébként nemzedékeket csapunk be, hamis, nem igaz feltételezésekkel. Es ezt nevezik, gondolják sokan tudománynak! Aligha kell erős szavakat használnunk arra nézve, hogy nemcsak hiba – én így gondolom –, hanem vétek a magyarság, a nyelv és a tudomány ellen! Egyszerre ennyi és nem kevesebb! [...]

[de kapcsolódik a gerinctelenség, az egyes »tudósok« szolgai hajbókolása, azoké, akiknek papírjuk van az alkalmasságról, de tehetségük igencsak ici-pici vagy semmi!]

Sosem állíthatjuk, hogy mindent tudunk, azt sem, hogy nem tévedhetünk. Ezzel jár minden kutatás. Am ahogy haladok előre ebben a munkában, a nyelvboncoló tevékenységben, a lépten-nyomon felbukkanó bizonyítékok azt mutatják, jó úton járok. Es mindennap új és új dolgok táruznak föl, jönnek a felszínre.

A helyreigazító munkának a *Magyar Értelmező Kéziszótár* 1985-ös, hatodik változatlan kiadása szolgál alapul. Szerkesztői: JUHÁSZ JÓZSEF, SZÓKE ISTVÁN, O. NAGY GÁBOR, KOVALOVSKY MIKLÓS. Lektor: GARAMVÖLGYI JÓZSEF.

Bátran kimondható, hogy **minden, amit a szótár finnugorak ír ősmag(yar)-nyelvi**. A finnugor szó képtelen kifejezés. Es a többi eredet megállapítás is hanyag hamisítás. Ezt minden törzsszónál tételesen bizonyítom.